

— Tăticule, te caută cineva de la «controlul averilor»!!!

URZICA

14

ANUL XXII • 31 IULIE 1970
16 PAG. — 1,50 LEI

ÎNSEMĂNĂRILE UNUI INDISCRET

● Toți oamenii bogați exagerează, apărîndu-și punga, îngropînd în această pungă orice alte merite, începînd cu demnitățile. Ei nu pot avea prieteni. Afecțiunile ce-i inconjoară nu pot fi decît interesate.

● Poezia intensă te copleșește chiar atunci cînd nu ești pregătît s-o primești. Nu poți ține sufletul confiscat la infinit. Are și el dreptul la evaziuni, la transfigurări.

● Totdeauna sînt mai elocvente și mai dureroase realitățile contemporane decît cele despre care auzim doar c-au existat.

● Fără riscuri nu poți obține un lucru important.

● Dacă la restaurant, sau pe stradă, sau la teatru ți-ar face semn cineva, chemîndu-te cu degetul, sau fluierîndu-te ca pe un cățel, te-ai supăra foc, ai considera gestul ca o supremă impoliteță și dacă cel ce și-a permis să te deranjeze în felul acesta e mai tînăr ca dumneata, l-ai lua la palme. La telefon, însă, te supui, cu docilitate. Prestigiul acestui reprezentant al trepidației moderne te face să uiți și deosebirea de rang și de vîrstă a celui ce-ți face semn cu degetul sau te fluieră de la distanță. Un zornăit vehement. Tresari brusc, te faci numai atenție. Nu se poate altminteri. Te cheamă telefonul — această divinitate inexorabilă.

● Fiecăruia dintre noi, mai ales aceluia care am călătorit mult și am cunoscut tot felul de oameni, ni s-au întîmplat lucruri neașteptate, stranii, întîlniri neprevăzute, coincidențe inexplicabile care, transpuse în literatură, contrariază pe cititor: le găsește imagine, imposibile. Viața însăși poate prezenta aspecte curioase, extraordinare: arta, însă, trebuie să fie verosimilă. Verosimilul e sinteză iar sinteza își scoate sucul din obișnuit.

● Poetul recită. Are ochii liberi, poate înfrunta privirile ascultătorilor.

Prozatorul citește. El stă cu ochelarii în carte: a pierdut un prețios element de fascinație, de dominație: privirea. Nu poate să cerceteze sala, să intimideze, să pironească pe spectatorul neatent.

RÎN

— Sînt inaintea dumneavoastră, fiți amabilă și țineți-mi locul, mă întorc numaidecît.

— Nu știți, doamna era chiar în fața noastră, ori s-a atașat așa, pe neobservate?

— Vai, duduie, dar eu sînt aici de la cinci dimineața.

— Mă mir, că la șase, cînd am venit eu, eram numai cîteva persoane.

— Vă rog frumos, dacă nu vă supărați, sînt femeie operată cu-n copil și din provincie și dacă aș putea trece înainte...

— Toți avem servicii.

— Din partea mea, dacă ceilalți vă permit.

— De ce naiba merge atît de încet?

— Fiîndcă se bagă alții prin față.

— Noi stăm aici, și derbedeii o iau de-a dreptul.

— Chiar. Poate să ți se facă și rău de atîta așteptat. Alaltăieri mi-a găsit tensiunea 17.

— Dar nu ziceți că unui unchi al meu, de 68 de ani, cu anghină pectorală, au vrut să-i ia singe? Doamne ferește!

— Alo! Alo! Dumneata, cu pălăria gris, nu te fă că n-auzi! Treci frumos la rînd, ca toată lumea.

— M-ai văzut dumneata că nu stau la rînd?

— Sigur.

— Ți-am luat eu locul dumatule?

— Te-ai așezat acolo ca un popîndău și-ai crezut că nu se observă.

— Popîndău ești dumneata, dacă vrei să știi,

— Vorbește frumos, boule!

— Bou ești dumneata. Și pe deasupra și măgar.

— Hai, dom'le, lăsați, sînteți oameni în toată firea, se poate să ajungeți la asemenea cuvinte?

— Apoi dacă dumnealui e în stare să-mi spună mie de la obraz că m-am furișat, cînd toată lumea mă știe de cînd stau unde stau... Nu eram aici, lingă dumneavoastră, doamnă?

— Eu nu mă amestec. Sînt cu gîndul la ale mele, că am destule.

— Ei, poftim! Cum, doamnă? Ei nu, că-i chiar strigător la cer: nu l-ați întreat pe dumnealui, adineaori, cît e ceasul?

— Mă confundați. Altă dată uități-vă mai bine.

— Ia uite-o și pe moțata aia: dacă nu venea în pantaloni, o durea în... vorba aceea.

— Azi care cum o vezi, coafată, rujată, manichiurată și cu pantaloni, de parcă s-ar fi întors lumea pe dos... Auzi, duduie, ce crezi că dacă porți pantaloni n-ai voie să

stai la rînd?

— Pardon! Nu aici e coada?

— Nu, scumpo, coada e cu cinci bărbați mai încolo.

— Ai luat-o tare.

— Ei...

— Hai, că mi-ai plăcut, auzi? Mi-ai plăcut!

— Vă rog respectuos să nu mă împingeti.

— Eu împing? Alții mă împing și pe mine.

— Ați putea opune puțină rezistență.

— N-ai decît să le spui dumneata să nu împingă. De ce nu le spui? Așa e la rînd. Nu se stă comod.

— Dumnealui vrea să citească ziarul boierește.

— De ce vorbiți așa?

— Fiîndcă așa e.

— Vă deranjează că citesc?

— Ce mă-mportă pe mine?

— Atunci?

— Vezi-ți, dom'le, de treabă.

— Mă scuzați: dumneavoastră n-ați avut casă pe Călărași?

— Eu am crescut la ortelinat, n-am avut casă niciodată.

— Mă scuzați: v-am confundat cu un domn proprietar din Călărași. Dar să știți că semănați grozav. A avut el niște incurcături, a stat și închis, dar nu mult, vreo două luni. Scrie ceva de campionat în ziar?

— Nu știu, urmăream «Mica pu-

La I.S.L.S. Construcții din București, stocurile de materiale au crescut vertiginos, stocîndu-se astfel mari valori.

A. Poch

— Tovarășul are evidența stocurilor supranormative din întreprinderea noastră și vă poate da toate lămuririle...

DVL

blicitate).

— Vreți să mai faci un pas înainte?

— Ia vedeți, nu scrie că vinde careva vreo butelie?

— Vă trebuie butelie? Aud că sint la Obor. O soră de-a mea din Pantelimon...

— Ei da, dar dacă n-ai pe cineva...

— Înaintați, doamnă, înaintați că ne-apucă noaptea.

— Sinteți grăbit?

— Sint.

— Nu mai fiți așa de grăbit.

— De ce? După Constituție, am voie.

— Cu mine să nu fii ironic, auzi? Că eu puteam să-ți fiu mamă.

— Puteați. Dar dacă n-ați vrut pină acum.

— Tinere, ești cam obraznic: e totuși o persoană cu părul alb.

— Și dumneata ce te amesteci? Ți-e rudă?

— Hai, hai, plimbă ursul!

— Uite-așa a intrat unul ca dumnealui în curte, la șap'zeșpatru, cică e instalator. Aia, cică nu, că nu-i bărbatu-meu acasă, vino pe seară. Dar el, că nu mai are timp și că să verifice pe loc instalația. Pină la urmă, o dată o apucă de braț să-i rupă ceasul de aur de la mână. Și începe femeia a țipa «ajutor», «ajutor», da' știi cum? A sărit toată strada.

— L-au prins?

— Uite-așa, era, ca dumnealui, tot tînăr, cu barbă, că acum așa e moda: barbă și perciuni pină la git... Ei, nu l-au prins dar a zis sectoristul că vine cu ciinele și pune mina pe el, precis.

— M-aș duce în față să văd de ce merge așa greu.

— Du-te, maică, du-te că înțepnim aici.

— Dar imi păstrați locul?

— Vai de mine, se poate?... Ia te uită ce iute pleacă, să vedem dacă se mai întoarce... Că așa se duc toți și după ce face cinci minute ordine, își ia frumușel partea lui.

— Ar trebui să reclamăm la ziar, prea ne pierdem vremea aici.

— Și dacă reclami, ce câștigi?

— Dar ce pierzi, dacă-i vorba pe așa?

— Ei uite că pierzi, că te ia la ochi și-apoi nu te mai iartă cît îi hăul...

— Sinteți ardelean?

— Nu, din Dobrogea.

— Imediat v-am cunoscut după accent.

— Eu unul am ajuns la convingerea că stăm de pomană.

— A, v-ați întors? Ce-i prin față?

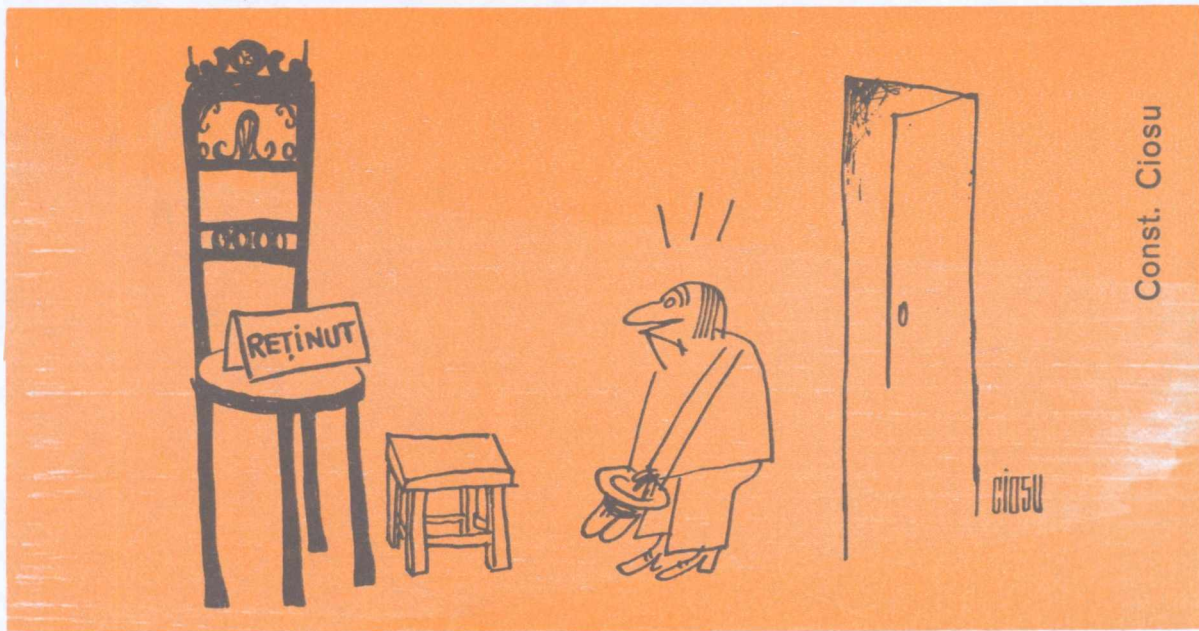
— Prin față se introduc de două ori mai mulți decît sintem noi în toată coada.

— Și n-ați luat atitudine?

— Fă-o dumneata, dacă te crezi spiritual. Numai vezi să nu ieși cam mototolit.

— Nu e dreptate, oameni buni, nu e dreptate. Și pe urmă toți avem nervi.

— Eh!

— Cum lucrați: doi pe față, doi pe dos?

— Da, doamnă, e un macramé simplu.

— Pe mine m-a învățat mama să țin croșetul mai pieziș... Îmi dați voie o clipă?

— Mă dor picioarele.

— Hai că ne apropiem. Ori mai bine du-te mata acasă — ce să stai aici, femeie bătrînă? — și taie niște lemne, că pină te întorci, tocmai bine ajungem.

— Auzi? Eu zic că stăm degeaba.

— Aș!

— Dacă-ți spun! Și ieri tot așa a fost. Cînd am ajuns în dreptul ușii, a ieșit unul chel și a strigat: restul miine.

— Și crezi că așa arc să se întimple și azi?

— Absolut! Aha, ia te uită: chelul.

— E și spin... Ce-a zis?

— N-ai vrut să mă crezi. A zis că pentru azi, e gata.

— Aș!

— Nu se poate, domnule. Eu am fost militar. Oamenii trebuie puși intîi pe două rînduri, nu haotic, cum stăm noi acuma, de s-au făcut patruzeci. Pe urmă trebuie o listă. Și cineva din față să strige în ordine. Cum intră unul, îl ștergi, vine altul, îl treci. Altfel ne ia gaia. Nu se poate.

— Hai tăticule, hai acasă, miine o să ne organizăm mai bine.

— Ce? Cum?

— Hai a-ca-să! M-auzi? Pentru astăzi s-a terminat. Finita la comedia!

— Ia lasă-mă, domnule! Că numai noi sintem de vină. În loc să stăm frumos, ordonați, pe două rînduri, se repede fiecare.

— Săru-mîna, domnișă. Deci miine la cite veniți din nou?

— Eu știu? Cred că pe la șase. Și dumneavoastră?

— Cam tot așa. Ori poate mai devreme. Să vă țin un loc?

— Vai, sinteți prea gentil.

— Sper să mă recunoașteți.

— Ei asta-i bună. Cum să nu vă recunosc?

— Miine fac eu regulă aici.

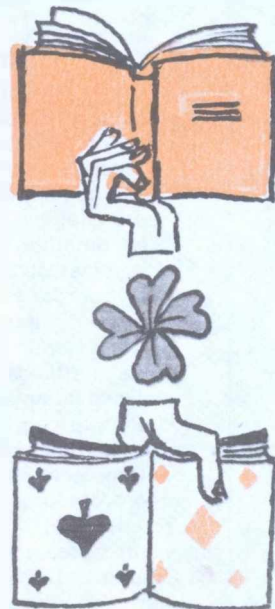
— Faci pe dracu'!

— Hai? Ce zici?

— Dacă vrei să fie regulă — m-auzi? — trebuie să începi cu cei dinăuntru, nu cu noi,ăștia, de afară, înțelegi?

— Vorbește mai tare, că-s cam surd. Ziceai că ce?

Dizertație despre noroc

Mircea Pavelescu

Tovarăși dragi.

Cred c-a venit sorocul
Să cercetăm ce hram poartă norocul
(Numit și baftă, șansă, întimplare).
Să ne-ntrebăm cum poate el apare
Haotic, fără sens, imprevizibil
Întocmai ca și «omul invizibil»
Ce-și afirmă prezența nevăzută
În casa vreunui semen în derută.
Să fie el de-origine divină
(Precum încearcă unii să susțină)
O filantropică manifestare
A cerului ce-n vâsla-i îndurare
Vrea să-și ajute neajutorării?
Eroare. Am destule informații
Asupra problematicei pendinte
Prin care ipoteza se dezmente.
De pildă, domnul Segonzac-Nanterre,
Industriaș și virf petrolier,
Conduc ca de o magică baghetă,
Intră în prima sală de ruletă
(Din multele pe Coasta de Azur)
Și-n timpul necesar doar unui tur
În jurul elegantului salon
A câștigat aproape-un milion,
Spunînd cu-o mină nesatisfăcută:
— Mai bine-aș fi găsit un leac la gută!
Cunosc alt caz, nici el prea singular:
E vorba despre un sexagenar,
Slujbaș modest, extrem de cumpătat
Ce-n prag de pensie a câștigat
Jucînd la Pronosport cu mult temei,
O sută douăzeci de mii de lei,
Cînd emoționat de-atît noroc,
În mod stupid a succumbat pe loc.
Exemplele citate ne atestă
Că șansa nu-i de-origine celestă.
Ba chiar, un ins mărunt și puțintel
Susține că norocul e la el
Și că și-l face singur cu răbdare
Perseverență și îndeminare
În cite-o anumită-mprejurare
E drept c-acest simpatic vrăjitor
Își făurea norocul ca trișor.
Conchidem deci (aici e tocmai locul)
Că nu e bine să forțezi norocul.
El n-are legi, te saltă cu avînt
Și-o dată dă cu tine de pămînt.
E-absurd, inconsecvent și buclucaș
Din pașă te transformă în geambaș,
Dar îl aștept cu traistele lui pline
Să pice într-o seară și la mine
Ca să discut cu el, să-l prelucrez...
Vreau să-l planific și să-l programez
S-ajung un scriitor chiar și postum,
Dar fără să fi scris nici un volum.

Nu, dragii mei, nu-i o absurditate
Deoarece, cînd ai noroc, se poate!

Tudor Mușatescu

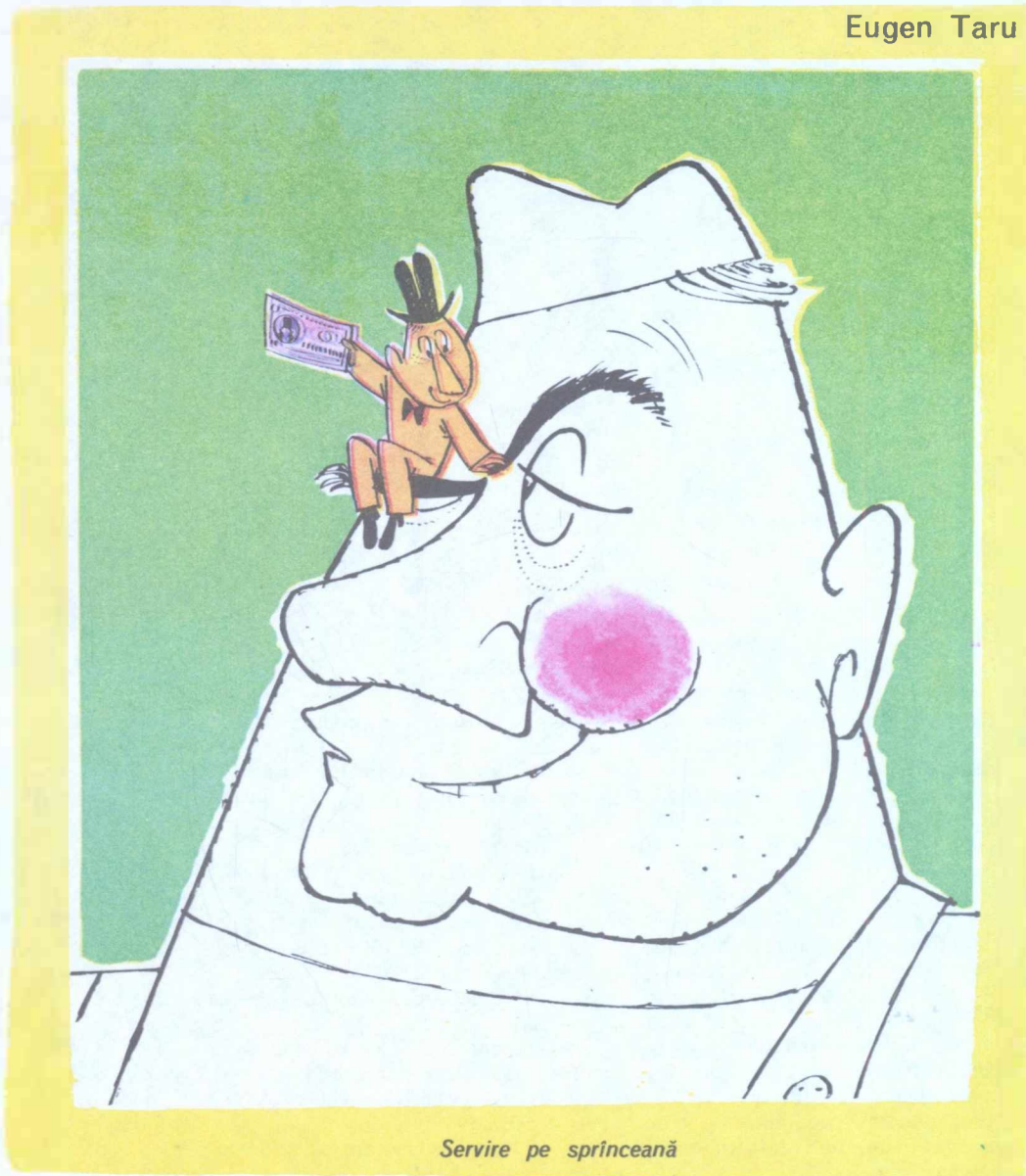
FIECARE CU PĂREREA LUI

*Din însemnările
unui
costum de plajă*

- Toate femeile bronzate, se trag din piei roșii.
- Unii se «prăjesc» mai bine la bufet decit la soare.
- Unele costume feminine de plajă, spun tot, și, altele, vorbesc degeaba.
- Femeia bine dezbrăcată la plajă, umblă bine îmbrăcată în oraș.
- Costumul de plajă nu e atîta o chestiune de gust, cit una de manechin.

- Cînd privesc o femeie în costum de plajă, toți bărbații sint presbîti.
- Marea artă a unui costum de baie e să te îmbrace perfect.
- Controlul de «calitate» al costumelor de plajă, îl fac valurile.
- Cînd unele femei vorbesc despre costumele altora, nici vîietul valurilor nu se mai aude.
- Cînd femeia e frumoasă, orice costum de plajă îi vine bine. Și cînd e urîtă, parcă umblă în armură.

Servire pe sprînceană

Vasile Băran

MICROSIOANE SATIRICE

ÎNTÎMPLARE

Omul despre care va po vestesc se trezi fără o mîna
— Ce dracu de întîmpla re-i asta? se miră el privin du-și, nedumerit, umărul. A-seară era!

Își amintea bine cum se descăltase cu amîndouă mî nile, cum își pusese, tot cu amîndouă, pijamaua, ba chiar și cum, urcîndu-se în pat, și le încrucișase, după un obicei din copilărie, pe amîndouă sub cap.

Iar acum, una-i lipsea! Și anume cea stîngă. Ba, nu; cea dreaptă. Asta era foarte rău fiindcă, din obișnuință, cu dreapta se ajuta mai mult. Sau cea stîngă? Uneori i se părea că stînga era cea care îi dispăruse, alteori că dreapta!

— Ei drăcia dracului, se

frămîntă el toată dimineata, stînga sau dreapta?

Și abia tîrziu, cînd ajunse la serviciu, în biroul lui curat și cald, și se așeză în fotoliu, și se gudură, și se strînse în el, și atîpi, și adormi din nou, abia atunci își dădu seama că nu-i lipsea nici mina dreaptă, nici mina stîngă și că toată întîmplarea asta nu fusese decit un vis stupid.

VITEZA

Am mai povestit despre Androcles, cel dus, în timpurile vechi, în Coliseum și lăsat pradă leilor.

Nici praf din praful oaselor n avea să mai rămînă. Dar, minune

Androcles făcu un semn și fiarele îngenunchiară-n fața lui!

Și-i linseră picioarele și

mîinile și se gudurără ca niște ciini credincioși.

Eliberat, Androcles ieși din arenă, cu leii după el, și întreg orașul, uluit, își aruncă-ntr-acolo admiratia:

— Trăiește? N-a fost sîșiat de viu de leii sîngerosi?

La capătul unei străzi, Androcles se răsuci și, fugind, prin timp, pină la noi, se urcă într-o mașină, răsuffind ușurat:

— În sfîrșit, am scăpat! Leii, oricînd ar fi putut să uite că i-am hipnotizat!

De fericire, aproape că zbură: nimeni nu-l mai putea ajunge și arunca în groapa cu fiare ne-mblinzite.

În schimb în goana lui pe serpentine, cu acel «Fiat 1500», căzu într-o prăpastie din era noastră, cu flori de liliac.

CASĂ NOUĂ

M-am mutat în casă nouă. Bloc mare cu zece etaje. În timp ce mă îndreptam emoționat, cu cheile în mână, spre ușa mult așteptată de la etajul șase, mă gîndeam, sceptic, că acum voi avea de scris vreo zece foiletoane în legătură cu finisajul, baia, lumina și celelalte. Am intrat înăuntru palpitînd. Și, spre bucuria mea, mi-am dat seama că foiletoanele anterioare își făcuseră efectul: baia funcționează, lumina se aprinde, soneria țîrie, ferestrele se închid, ușile se deschid, totul este pus la punct cu grijă și meticulozitate. Vreau să adresez pe această cale un cald salut constructorului. După cum observați, nu-i dau numele. Nu-l știu. Dacă-l criticam știam. Dar așa mi se întîmplă și mie. Cînd scriu undeva o scenetă fără haz, apare mai întîi numele meu și apoi titlul scenei. Cînd scriu și mi se joacă ceva mai de doamne ajută, nu apare în ziar nici titlul scenei, nici numele meu. Apare numai numele actorului, care este singurul vinovat că totul a ieșit bine. Așa că, n-avem de ce să ne supărăm unii pe alții. Uite, eu nu mă supăr niciodată. Așa e firea omului. Mai do-moală cu laudele și mai fo-coasă cînd te prinde la cotitură.

Dar să continui cu mutatul. Cînd pornești la mutat, e ca la boală: știi că o să te coste, și dai de unde n-ai, numai să te vezi sus. La mutat. La boală, dai ca să rămii jos. Să nu le încurcăm.

Am circulat prin diverse magazine după de toate. În general a mers bine. Dar am încurcat-o la o lampă. Am intrat într-un magazin pe Calea Victoriei. «Dați-mi lampa asta!» Atîrna în plafon. Mi-a răspuns o vînzătoare: «Mai țîrziu!» «De ce?» «Primim

marfă». Veșnica poveste. Magazinul plin de vînzători și nu prea plin de clienți. «Și dacă primiți marfă, închideți magazinul?» «Vorbiți cu responsabilul!» Pe o tejghea, trei vînzători despachetau niște lămpi. Mă gîndeam că unul dintre ei putea să-mi dea și mie una. M-am adresat responsabilului: «Vreau o lampă!» «Nu vindem! Primim marfă!» Păi, aveți o armată de vînzători! Ce comerț e ăsta să nu vinzi cînd magazinul e deschis?!» «Nu vindem!» «După care lege?» «Noi avem legile noastre!» «N-avem toți aceleași legi?»

Peste cinci minute un vînzător, cu lampa mai luminată, a intrat în depozit, am dat banii și am plecat cu lampa

să știu pe unde mă dau jos!»

Am intrat în camera cealaltă. Îmi luasem o bibliotecă nu foarte lată, cu vreo șase rafturi. «Ce-i asta?» face amicul. «Biblioteca». «Ești nebun?» «De ce?» «Biblioteca trebuie să-ți acopere toți pereții! Sau cel puțin doi!» «De ce, frate?» «Mă, omule, tu nu ești intelectual?» «Și ce, asta ține de pereți?» «Păi, ce o să-ți încapă ție în bibliotecă asta? Vreo două sute de cărți! N-ai mai multe?» «Am!» «Și ce-o să faci cu ele?» «Le mai pun pe birou, pe unde s-o mai putea!» «Ești prost! Cărțile trebuie să se vadă, domnule! Că fac impresie! Tu n-ai văzut cum se poartă?»

Într-adevăr, la el acasă amicul are trei pereți acop-

Am chemat un amic, om de gust, să mă sfătuiască. «Îți iei, zice, un studio rotund!» «De ce?» «E modern!» «Și unde-l pun!» «În mijlocul dormitorului!» «Și eu pe unde mai umblu?» «În dormitor nu umbli! În dormitor dormi!» «Nu-mi iau, nene, rotund!» «De ce?» «Că ametește!»... Cînd o să mă culc în pat o să mă simt ca un cal în maneji!» «Nu ești modern.» «Nu-s modern, sînt normal! Cînd o să ajung Brigitte Bardot o să-mi iau și eu pat rotund! Acum lasă-mă să dorm pe un pat din astea, lipit de perete,

riti cu cărți. De mai multe ori mi-a împrumutat și mie dintre ele. Mi lă-a dat cu dragă inimă. Atîta că nici una nu era tăiată. «Bar ți-ai luat?» «Ce bar?» «Bar, nenorocitul! Modern! Vine cineva la tine, scoti din bar un Cinzano, un Black and White, un Campari!» «Și dacă o să scot din frigider un Odobesti, tușește?» «Mă, ai îmbătrînit rău!» «Ba eu cred că am îmbătrînit bine! Și află de la mine că n-am îmbătrînit! Că nu beau whisky!»

Am intrat în bucătărie.

(urmare în pag. 10)

Stelian Filip

Mitologică

Cînd Făt-Frumos fu gata echipat
Să zboare-n zări, pe roibu-i pîntenog,
Bătrînu-i tată, Verde Împărat,
S-a așezat în chip de pedagog

Și i-a grăit odraslei, ca din carte
— Acuma, dragul tatii, pleci departe
Și vreau să-ți mai divulg cîte-un secret...

Să nu arăți vreodată că ți-i teamă
Orcine-ar căuta să te-amenințe.
Pe guralivi să nu îi iei în seamă
C-atunci pierzi vremea numai prin ședințe.

În luptă, chiar cu cel mai ticălos,
Să nu lovești vreo dată pe la spate
Alminterea devii o nulitate
Și nu-ți mai zice lumea Făt-Frumos.

Iar în final, ca tată bun ce-ți sînt.
(Că mamă n-ai, hă-hă, decînd povestea)
Eu te implor pe tot ce am mai sfînt
Mai ține minte chestiile-acestea:

De vrei în dreptate să te bat
Pentru Ileana ta cu plete dalbe,
Să te ferești de oamenii roșcați
Și, mai ales, de versurile albe.

Pana

de Ioachim Ringelnatz (R.F.G)

O pană sus în cer zbură,
Hipopotamul jos dormea.

Și pana-și spuse: Să-l trezesc.
Îmi place mult să-l necăjesc.

Căzută pe spinarea sa,
Ea pielea groasă-i gidila.

Hipopotamul și-a deschis
Un bot sălbatic și... a ris!

Eletelefon

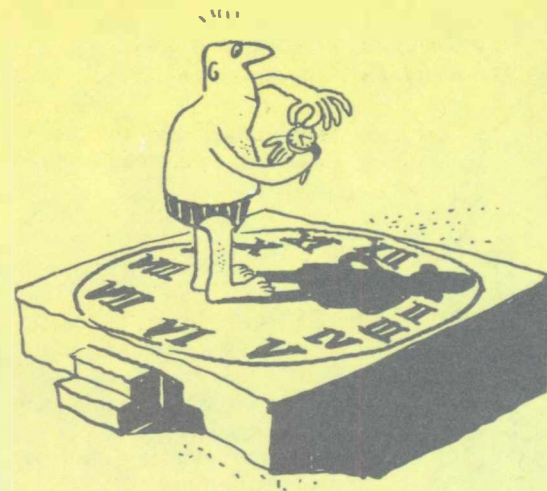
de Laura E. Richards (S.U.A.)

A fost odată-un elefant,
A luat în labe-un telefon,
Ba nu, ba nu, un elefon,
dorind să dea un telefon —
(Ei drace,-am pronunțat corect?
ori este un cuvînt defect?)

Dar n-are-a face: trompa sa
în telefir se încurca.
Ar vrea — dar sună, vai de el! —
să scape-n chip și telefel —
(Cu asta-ncher acest mic song
cu-n elefir și-un telefon!)

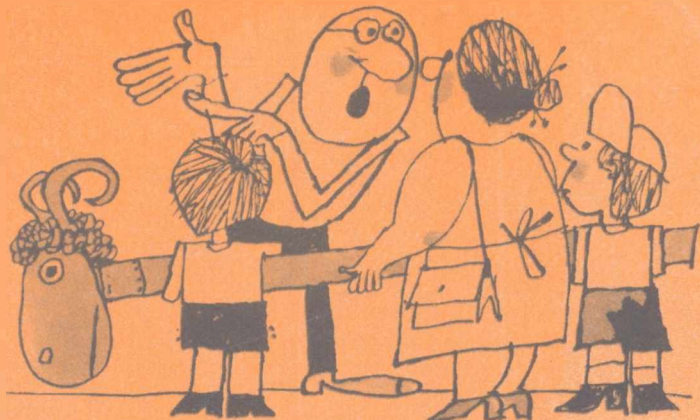
În românește de
Veronica PORUMBACU

N. Ascium

FĂRĂ CUVINTE

Unele magazine (ca cel din str. Ferentari nr. 72) au o suprafață prea mică. Din această cauză se produce îngheșuală, ceea ce îngreunează servirea.

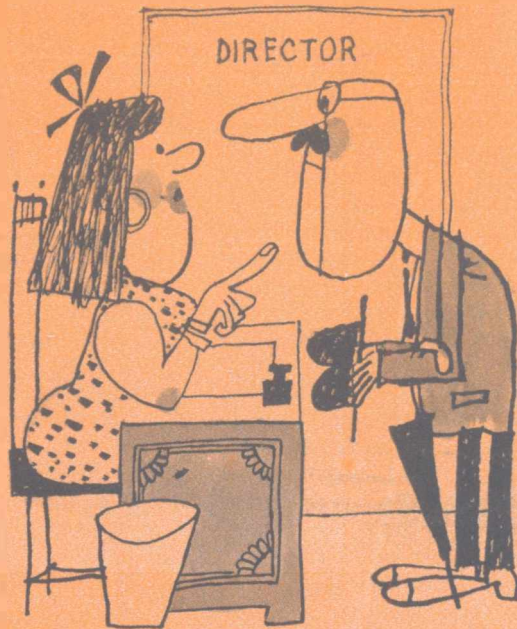
— Și cînd veți pătrunde în magazin fiecare să cum pere articolele pe care le-am stabilit.

În cartierele noi, Balta Albă, Giulești, Floreasca și altele, nu există încă magazine specializate în confecții.

O, CE LIPSURI

Deoarece majoritatea magazinelor de pe Șos. Mihai Bravu, Calea Moșilor etc. au același program de funcționare, există dificultăți în aprovizionarea cumpărătorilor!

— Aș vrea să propun schimbarea orarului.
— Tocmai am schimbat orarul... audiențelor!

Raid realizat de DAN MANOLESCU

Desene de D. NEGREA-GAN

M. Joldea

Între patru ochi

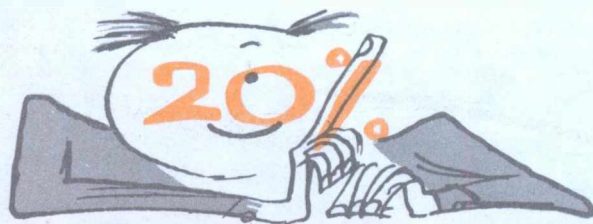

— Intră!
— Vă salut.
— Vă rog să luați loc.
— Mi-a comunicat soția mea că m-ați căutat.
— Da. E vorba de lucrarea dumneavoastră pe care ați depus-o la noi. (pauză). Lucrarea, hm, cum să vă spun? ...Nu e rea. Da, da. Nu e rea de loc. Sînt în ea o multime de lucruri interesante...
— După cite înțeleg eu, lucrurile merg bine.
— Într-adevăr, lucrurile merg bine. Mai sînt unele fleacuri care trebuie îndepărtate...
— Dacă e vorba numai de atît...
— Va trebui să semnați contractul... de altfel de cînd am văzut lucrarea mi-am dat seama că e vorba de un lucru valoros!
— E firesc. Doar sînteți om de specialitate.
— Specialitatea nu mai valorează nimic.
— Cum puteți vorbi așa?
— Mă refer la retribuție. Dar ce să fac? Iubesc această profesiune și iată-mă

sclavul ei! Aș putea face cu totul altceva și aș cîștiga de zece ori pe atît... dar, v-am spus...
— Vă-nțeleg!
— Cînd văd eu pe alți copilași cu hăinuțe noi și pe al meu... în sfîrșit. Fiecare cu necazurile lui! Nu vă mai spun de împrumuturi... lertați-mă. Vă bat la cap cu dramele mele. Să revenim. Așadar, după cum v-am mai spus, lucrarea prezintă facilități și unele gratuități...
— Se pot remedia? Care e părerea dumneavoastră?
— Firește că se pot remedia! Totul depinde de dumneavoastră.
— În ceea ce mă privește, puteți conta pe mine!
— Dacă-i așa și dumneavoastră puteți conta pe mine!
— Perfect! Cit?...
— Cit, ce?
— Ăăă... cit să fie ceasul? Că al meu a stat.
— Douăsprezece și un sfert. Vă rog să nu vă supărați că v-am răspuns atît de răstit, dar la mine vin o multime de oameni și unii dintre

ei își permit... mă înțelegeți?...
— Mi-am închipuit de la început. Nici n-aș fi îndrăznit...
— Nici să nu vă treacă prin minte așa ceva! recunosc că am casă grea, dar dacă lucrarea dumneavoastră e bună, intră! Dar, hai să zicem că aș accepta! Îți oferă o masă în oraș sau un cadou oarecare și după aia te faci de ris. Oamenii nu știu să-și păstreze demnitatea, asta e!
— Da. Asta e! Ați spus că trebuie să semnez un contract...
— Trebuie. Firește că tre-

buie, dar nu ne gonesc turcii!
— Poate că n-ar fi rău să-l semnez acuma...
— Cine zice că ar fi rău?
— Că dacă tot sînt aici...
— Vedeti... sînt o multime de formalități... parcă dumneavoastră nu știți...
— Poate că ar fi bine să...
— Să?
— Să.
— Mde! Se mai aude, se mai află, se...
— Ce să se audă?
— Că v-am servit... nu știți cum sînt oamenii?
— Dar eu pot jura că m-ați

Oglinzi de buzunar

Adrian Lucaci

de Rodica Tott

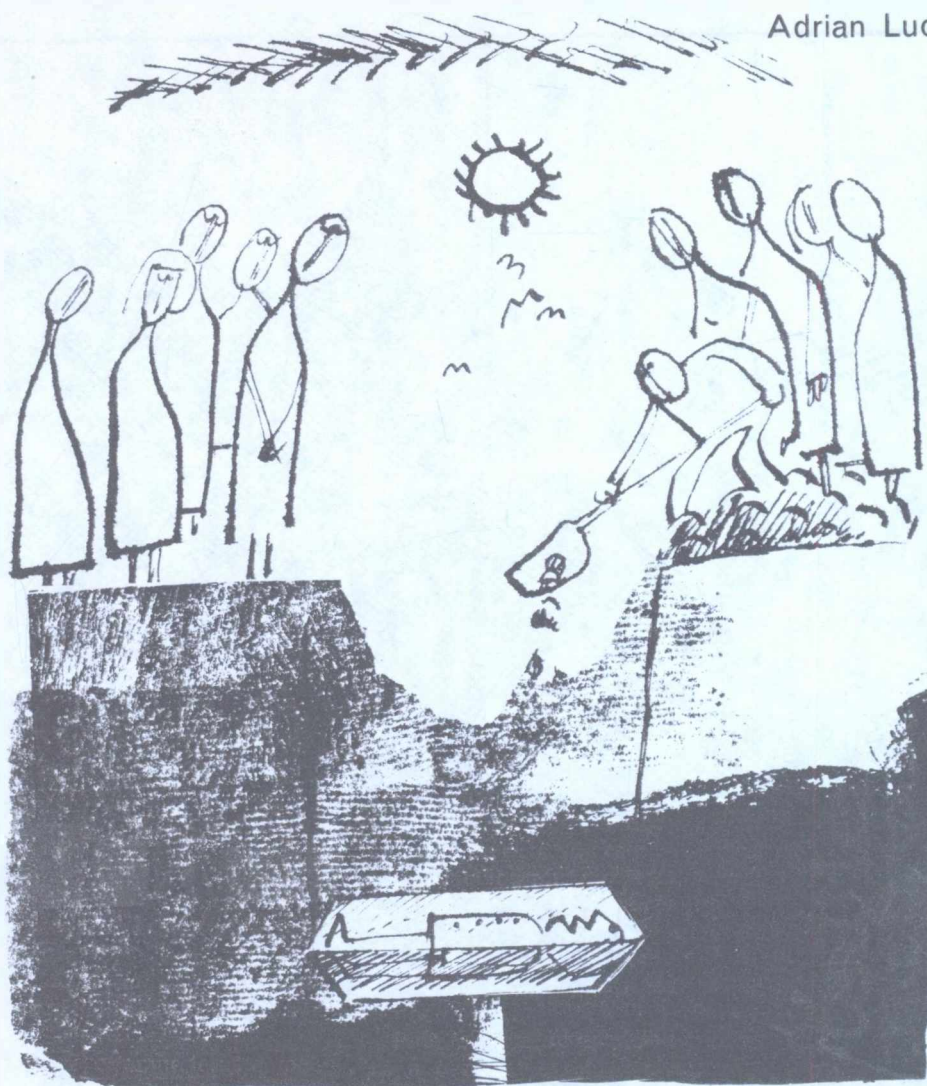
SÎNT BUCURII

Sînt bucurii pe care nu le poți măsura
bucuria de a-ți revedea bărbatul
după o luptă grea,
bucuria de a-ți primi fiul în brațe
după lunga noapte a neînțelegerii,
bucuria biruinței,
bucuria de a înfrînge o lacrimă,
de a înflori un suris
și încă multe altele...
Tu însă, ființă născută
te bucuri că am alunecat, neatentă
și mi-am rupt mina stîngă.

CÎND ERAM COPIL

Cînd eram copil,
în fiecare zi mi se aducea o jucărie,
uneori chiar două sau trei
la un loc.
Din cauza asta n-am avut timp să mă joc
n-am avut timp să vreau,
n-am avut timp să cer
n-am avut timp să rid,
n-am avut timp să plîng.
Mereu trebuia să întind miinile
după daruri
și să spun frumos, mulțumesc.

Din cauza asta am fost atît de cuminte
încît n-am avut timp
să mai cresc!

— Aici cel puțin știu cine mă sapă...

Comedia del'arte

servit dezinteresat...

— Parcă vă crede cineva?
— Atunci iar o lungim...
— Ce să facem?
— Dacă spuneți că totul e bine, doar citeva fleacuri...
— Fleacuri, fleacuri, dar nu-i chiar așa...
— Adică?
— Adică mai este de lucru.
— Eu cred, hm, că dacă ați vrea n-ar mai fi de lucru.
— Ce să vreau?
— Să facem treaba.
— Parcă eu nu vreau să facem treaba?
— Atunci ce mai așteptăm?
— Așa e. Ce mai așteptăm?
— În definitiv citeva modificări acolo și gata...
— Bineînțeles, dar...
— Poftiti?
— Dar... spuneati să facem treaba...
— S-o facem!
— Dumneavoastră sinteti dispus?...
— Ce să fiu dispus?...
— Nimic. Să modificați...
— Sigur. Pot face aici, pe loc.
— Aaa! Nu. E muncă. Nu se poate bate din palme...
— Păi, nu spuneți că...
— Da. Nu-i mare lucru...
— Ascultă, nene, unde am

putea sta de vorbă?

— Ce să vorbim?
— Așa... de-ale noastre...
— Și aici. Eu n-am nimic de ascuns...
— Poate intră unul și altul... gălăgie... ca la birou...
— N-aveți grijă. Nu intră nimeni. Cum vă spuneam... Lucrarea ar merge dacă...
— Și eu mă gîndesc că s-ar putea...
— Depinde de... cum să vă spun? Dacă acceptați...
— Accept, nene! Că dacă n-accept...
— Mă rog, cum doriți! Nu acceptați, noi nu vă putem sili.
— Tocmai.
— Atunci...
— Cît?
— Păi... 20%...
— Nu-i mult?
— Alții dau și jumătate!
— S-a făcut. Pot pleca?
— Cum să pleci, nene? Da' contractul cine-l semnează? Tata?
— Să fac modificările?
— Nu-i nevoie. Sînt imperceptibile.
— Bine, nene! Să fie într-un ceas bun!
— Eu am spus că-i o lucrare valoroasă! Ehe... miros valorile! Sînt vechi în meserie... beți o cafea?

O colombină care-l înșela
Pe soțul ei Pierrot c-un Arlechin
A fost (pirită poate de-un vecin)
Surprinsă de bărbat cînd nu voia.

Probabil calmul care emana
Din soț și, poate, tonul lui blajin,
Puțin pedant și reținut puțin,
Făcură să se supere tot ea:

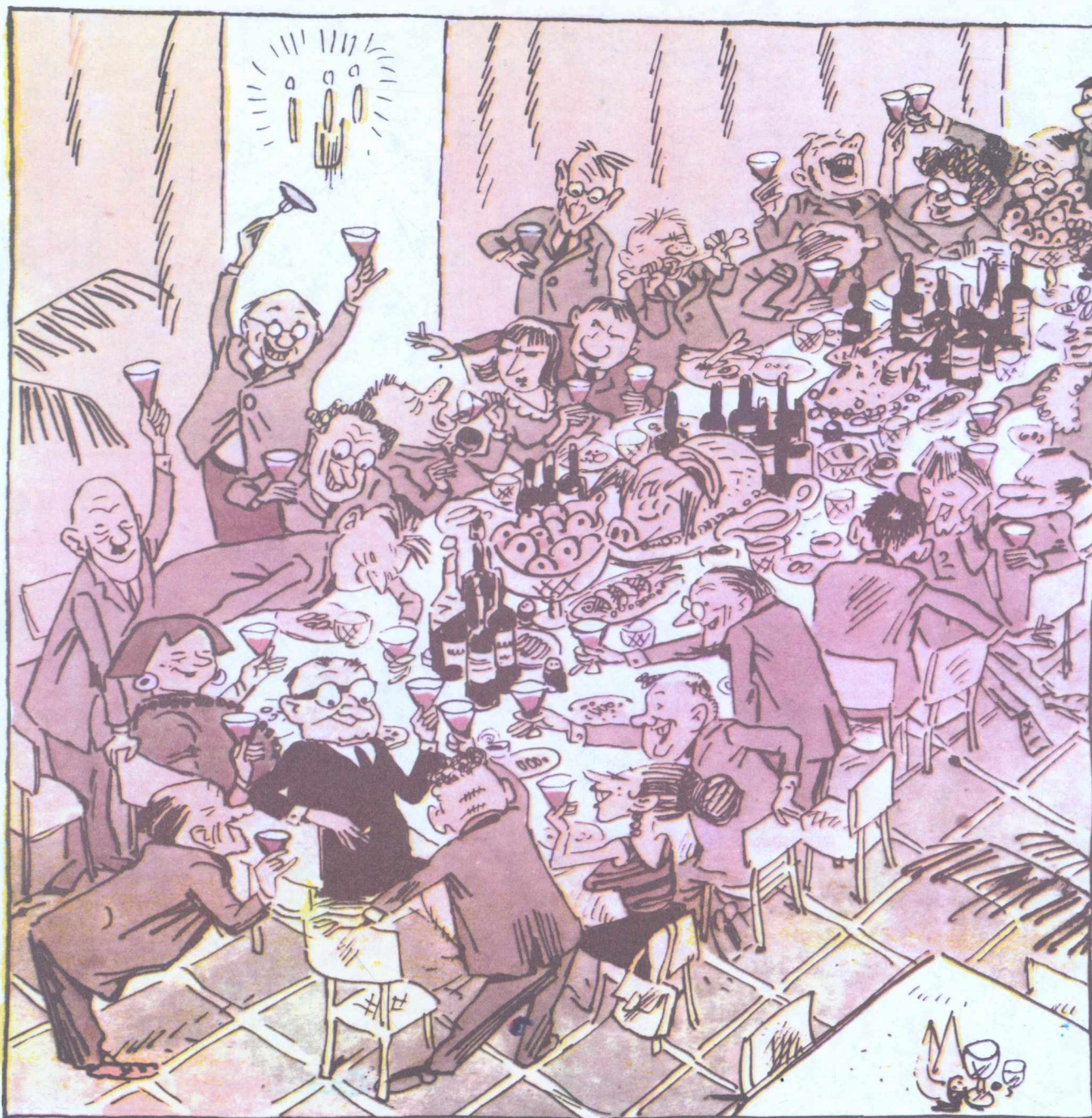
— Da, faci pe cumpătatul! Îți convine.
Sînt cea mai tristă dintre colombine.
Ești cabotin, paiță, odios!

Cu aerele tale degajate
Pari victimă, cînd, în realitate,
Nu mă iubești, că nu poți fi gelos!

Const. Ottescu

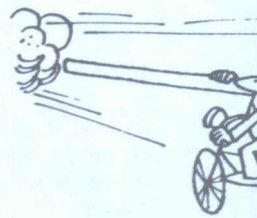

— De cînd am venit aici pe litoral n-ai fost niciodată la plajă, Elvirol!
— Scriu toată ziua vederi colegelor, ce bine ne distrăm. Să moară de necaz.

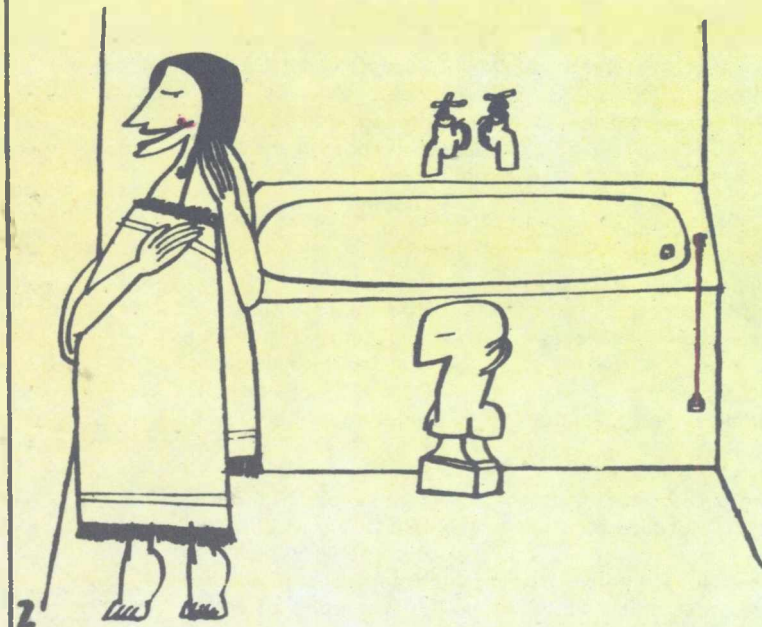
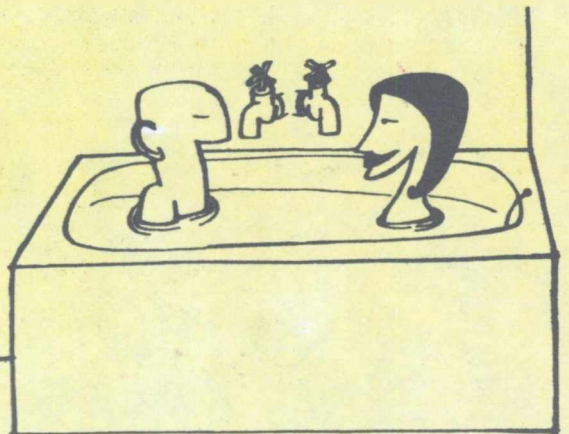

«KROKODIL»

— Să închinăm, tovarășe director, pentru ca acest banchet să se sfârșească cu bine!

«DIKOBRAZ»

«PARDON»

MAGIE NEAGRĂ

I. Avian

și cu... picățele

La Spitalul din Meinești-Doij, s-au semnalat câteva interesante cazuri de dedublare complexă, fenomen extrem de rar atât în materie de medicină cât și în materie de umor. Iată primul caz:

Contabila spitalului, Ecaterina Lupu, își vedea cuminte de treabă la biroul ei, când un inspector, apărut pe neașteptate, o anunță:

— Tovarășă Lupu, am picat în verificare. Prezintă-mi te rog, scriptele.

Contabila îi aruncă niște priviri de copil surprins la borcanul cu dulceață și rosti:

— Imposibil, eu nu mă aflu aici. Acum sunt internată în spital și gem pe patul de suferință.

— Te văd totuși la biroul dumitale, lucrind...

— Ți se pare, tovarășe inspector. Ceea ce vezi dumneata, nu sunt eu la persoana întâi. Adevărata eu, cum reiese și din toaia de internare, se află în spital. Dacă ții nești să dai peste mine, căutați-mă sus, în salon.

— Dar eu nu țin să dau peste dumneata. Țin să dau peste scripte.

— Atunci stați de vorbă cu mine la salonul 3. Acolo, sus. Eu vă aștept aici, jos. Ciar?

Cinstit vorbind, nu era chiar atât de clar, însă inspectorul care, pe lângă studii de contabilitate, urmărea și o școală populară de psihanaliză se declară multumit cu explicațiile primite. Tovarășă Lupu, care din nefericire nu studiasese psihanaliza continuă calm și fără milă:

— Faptul că mă găsesc la contabilitate, nu înseamnă că un «alter ego» al meu, nu are dreptul să sufere într-un pat de spital. Așa că, în acel moment, cele două «euri» ale mele, adică eu plus eu, minus eu se găsesc...

După a treia căldare cu apă rece turnată peste capul încărcat cu halucinații gramaticale, inspectorul își reveni și se pensionă de boală.

Într-o bună zi, I. Diaconescu, șoferul aceluiași spital din Meinești, se răsturnă cu mașina instituției în șanț. Oamenii adunați în jur, au început a vocifera:

— Păi bine, nea Diaconescule, se poate? Bagă automobilul în prăpastie?!

Diaconescu se strecură a-

fară din mașina turtită și se apără:

— Ce șanț, care Diaconescu? Eu nu sunt aici. Acum sunt în spital!

— Zi doamne ferește, măică, îngină o bătrână. De la un asemenea șanț, chiar puteai să ajungi acolo...

Șoferul își netezi hainele șifonate, cu mâna, și dădu să plece. Oamenii l-au luat la zor:

— Nea Diaconescule, încotro? Nu scoți mașina afară?

— Cum s-o scot măi, caraghioșilor, dacă nu sunt aici? Cum s-o scot? Prin spiritism?... Și vă poftesc să nu-mi faceți nervi, fiindcă mi-au strict interzis medicii să-mi ies din calm... atita vreme cât zac în spital.

— Dar dumneata nu ești în spital!

— Ba sint!... Sint internat. Nu se vede? Dacă eram liber, conduceam mașina, și nu zăcea acum în șanț, răsturnată!...

Apoi, depărtându-se, flutură oamenii batista și rosti:

— Abracadabra, tovarăși!

Același fenomen de dedublare complexă a mai apărut unui număr însemnat de salariați ai spitalului: bucătăreasa, Iuliana Florea, pregătea mîncarea bolnavilor, jurindu-se în același timp pe toți dumnezeii, că dumnezeii nu e dînsa, întrucît adevărata dînsa se află internată. Dactilografa Maria Anghel, bătea la mașină, fără să fie în birou, deoarece se găsea într-un pat din salonul 2; o asistentă medi-

cală, trata cu buline pe pacienți și, în același timp, ca să lichideze timpii morți, se zbatea la reanimare... Pînă s-a dus vestea hăt, departe. S-a trimis la fața locului o echipă de magi, cîțiva tehnicieni în ale vrăjitoriei, doi specialiști cu peste 15 ani vechime în cîmpul spiritismului, care să cerceteze cazul. Zadar-nic! Spiritele lui Nero, lui Darsa Mur și al lui Sisoe, chemate la fața locului, n-au putut da nici o referință în privința colegilor Diaconescu, Iuliana, Ecaterina, și a celorlalți dedublați... Au fost chemate spiritele unor contabili celebri, spiritele unor dactilografe din evul mediu, spiritele unor bucătăre-se împărătești. Nimic!... Misterul grupului de dedublați de la Meinești, nu putea fi destrămat.

Pînă la urmă, cine credeți că a dezlegat enigma? Un reporter de-al nostru, un om cu totul străin în ale magiei... Un reporter care nu cunoaște nici spiritismul, nici vrăjitoria. Cunoaște numai cîteva Dispoziții legale. Și în felul acesta a descoperit că nu e vorba de magie, ci de... coțcărie.

Grupa de dedublați era internată în spital numai în scripte. Grav bolnavi pe foile de internare, magicienii noștri fie că își vedeau de munca lor sau nu, primeau salariile integrale.

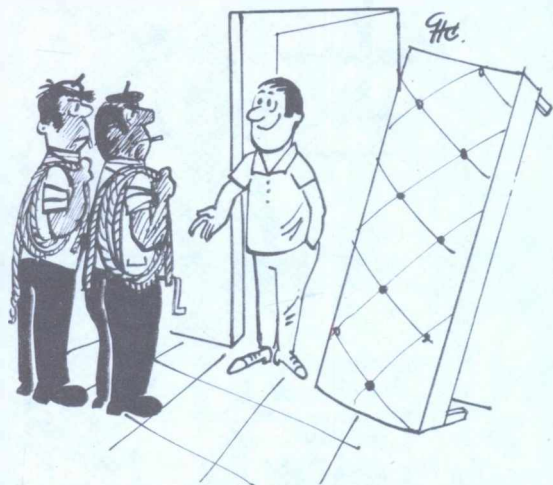
Dubioasă vrăjitorie! Dacă spiritele erau într-adevăr bolnave și internate, de ce primeau salariul și nu ajutorul de boală? Probabil, fiindcă e mai rentabil. Dacă magii erau zdraveni, atunci de ce figurau ca internați în spital?

Bilanț. În afara primelor două întimplări (cel cu inspecția și cel cu mașina) pe care le-am inventat noi, că vorba aceea, dacă e magie, să fie magie pe toată linia, toate celelalte vrăjitorii sint reale. 19 dedublați, 19 salarii încasate nu știm pe ce, 280 de zile de spitalizare nu știm de ce, iar directorul spitalului, a consimțit la toate astea deoarece...

Dar întrucît noi nu sîntem pentru magia neagră, preferăm o magie negru pe alb. Adică s-o știm și noi.

Că, dacă în spiritism, mai crede eventual cineva, în asemenea spirite nu mai crede nimeni...

Gh. Chiriac

La mutat
— Mai dai ceva în plus!
— Mută-ți... gîndul!...

I. Davidescu

— Ce faci, Ionescule?!
— Nu se vede? Aranjez vitrina...

CASĂ NOUĂ

(urmare din pag. 5)

«Aici, zice, fă-ți un colț rustic!» «Ce să fac?» «Un colț rustic!» «Păi, asta-i bucătărie!» «Și ce-ți trebuie ție bucătărie? Fă-ți un colț rustic!» «Lasă-mă, nene, ce crezi că o să întind hora în bucătărie? Mie îmi trebuie masă, bufetel, aragaz! Că mîncînc!» «Dar se poartă colț rustic!» «O fi! Dacă mă iau după tine ar însemna, cînd o să intru în casă, să dau din colț în colț! Cînd o să vreau colț rustic o să mă duc la Muzeul satului!»

M-a privit cu dispreț.
«De ce m-ai mai chemat?» «Ca să știu cum să nu fac!» «Te rog să-mi dai cărțile înapoi!» «Ți le dau, dar să știi că nu mai sint în starea în care mi le-ai dat!» «Eram sigur! Ce le-ai făcut?» «Le-am tăiat paginile! Că le-am citit!»

A plecat trîntind ușa.
Așa că acum am baie, bucătărie, am șifonier, am frigider, am masă, am studio. Nu mai am prieten.

MILIOANE ÎN NISIP

O dată intrat pe ușa noii și ultramodernei întreprinderi bucurestene F.A.S.B., adică Fabrica de articole de sticlărie București, reporterul «Urzicii» a admirat soluțiile ingenioase de proiectare, a apreciat meritele constructorului și agregatele complet automatizate. A aflat apoi că la inaugurare s-au primit cuvenitele felicitări, prime și urări de «spor la muncă» și treaba a început. A început... să scirție. Din cauza nisipului. A nisipului banal și insipid pentru oricine, dar pentru F.A.S.B. materie primă indispensabilă.

Nisipul s-a strecurat perfid printre fisurile existente în aprovizionare și o Sahară întreagă a invadat rampele de descărcare în lunile de iarnă. O Sahară înghețată, rigidă, necruțătoare, instalată în vagoanele CF, s-a ambiționat să-și crească valoarea de materie primă ieftină, stînd pe loc. Adică în locație.

A stat așa zile, săptămîni, luni și odihna i-a priit. Și-a crescut valoarea cu circa 4 milioane lei, din locații, treaba asta fiindu-i ușurată de lacunele în organizarea muncii de descărcare, de lipsa de legătură între serviciile de resort, virite, probabil, cu capul în nisip, cit și de omisiunile proiectantului I.P.I.U., care a scăpat din vedere un amănunt. Anume că un echipament tehnic la nivel mondial nu se prea împacă cu un sistem învechit de preluare a nisipului.

Așadar, nisipul staționa și înghițea milioane pentru că nu s-a pus la timp în mișcare resortul de frînare a staționării.

Acum se va pune fiindcă întreprinderea a învățat, pe pielea ei, cit costă să fii scump la...nisip și ieftin la... descărcarea lui.

S-a cîștigat, e drept, experiență, care însă a costat cam scump.

Cam patru milioane pierdere.

În general, experiența poate fi cîștigată și la prețuri mai mici.

Aram D.

— Să poftească domnul
care se crede normal!...

»keci«

de Mircea Bonda

Miaunel,
bombîndu-și pieptul,
voinicos nevoie mare,
etalîndu-și,
rînd pe rînd,
invincibilele-i gheare,
povestea la doi
pisoai:

— ...și ce vād? Zău, un cățel,
un cățel cit un balaur
cu urechi și gît de taur.
Mă privea
și tot rînjea...
Și cînd m-am înfipt în el,
zdup, l-am dat de-a berbeleacu,
de nu mai știa, săracu,
încotro să fugă, dar
il luai atunci în gheare,
blana de ziceai
că-i sare
și așa mi ți-l bătui,
ferfeniță de-l făcui:
jap o «vîslă»! Iar o «vîslă»...
— Am văzut cum l-ai bătut.
E așa cum spui tu — crunt!
Dar omiți un amănunt:
ciinele era de... pislă.

Mîni-sceneiă cu erori

de Sin Arion

Personaje:

— o dactilografă bună (de
n-ar visa urit)

— un salariat (alte lipsuri
n-are)

DACTILOGRAFA: Ai venit
cu hîrtoagele?

SALARIATUL: Pardon! Am
venit cu sinteza să mi-o ba-
teti la mașină.

DACTILOGRAFA: Am
spus hîrtoage! Dă-le încoace.
Apropo, te-am visat azi noap-
te.

SALARIATUL: Se mai în-
timplă. În trei exemplare mi
le bateti.

DACTILOGRAFA: Ne cer-
tam. Auzi ce vis, domnule.
Semn rău. Se poate adevări.

SALARIATUL: Nu cred în
vise, așa că n-o să ne certăm.
Nici nu avem vreun motiv.
Se spune că visul nu este
decît o reflectare a unor rea-
lități înmagazinate de sub-
conștient.

DACTILOGRAFA: Nu în-
teleg... cum vine asta?

SALARIATUL: Nu-i nimic.
Am nevoie de lucrare foarte
urgent și...

DACTILOGRAFA: Urgent?
Mai încet. Trebuie să bat la
mașină alte lucrări mai im-
portante.

SALARIATUL: Și sintezele
sînt importante.

DACTILOGRAFA: Ei, nu...
Asta-i culmea. Ai să mă în-
veți acum să deosebesc o

lucrare valoroasă de niște
hîrtoage.

SALARIATUL: Te rog! Pină
aici, domnișoară, Pentru a
treia oară folosești cuvîntul
«hîrtoage». Nu-ți permit!
Auzi?

DACTILOGRAFA: Aha!
Mai și țiți la mine. Bine. Ai
să te căiești, domnule. La
mine țiți, care îți corectez
greșelile gramaticale din tex-
te și nu spun nimănui. Află
că ușa se scrie cu «u» mic
după virgulă și la mijloc de
propozițiune.

SALARIATUL: Dar eu aș...

DACTILOGRAFA: Nimic!
Am să-ți las de azi înainte
cuvintele așa cum le despartii,
cu linioară între consoane.
Nerecunoscătorule!

SALARIATUL: Tovarășă...
domnișoară... credeți-mă că
n-am vrut să vă supăr. Vin
după lucrare cînd vreți, nu-
mai...

DACTILOGRAFA: Te cred
și eu. Acum, după ce m-ai
enervat? Stai! Soția. Săraca
de ea. Acum îmi dau seama
de ce a divorțat. Cred că o
și băteai. Sigur că da. Ești
în stare. Biata Margareta. Și
copiii, fără pensie alimentară.

SALARIATUL: N-am fost
niciodată căsătorit, nu am
nici copii.

DACTILOGRAFA: Nu? Și
Margareta cine-i?

SALARIATUL: Nu știu, n-o
cunosc.

DACTILOGRAFA: (mai cal-
mă) Așa! Nu ești căsătorit.

În cîte exemplare ai spus?

SALARIATUL: În trei exem-
plare: Un original și două
copii, și vă rog multă atenție
la «i» din «i» și la nume
proprii, că lucrarea «merge»
la minister.

DACTILOGRAFA: (calma-
tă) Te-ai supărat?

SALARIATUL: Nu! Proba-
bil că sînteți astăzi mai ner-
voasă. Poate ați avut vreun
necaz...

DACTILOGRAFA: Lasă!...
O să-ți scriu o sinteză pe
cînte... Și, auzi... de ce nu
te însori?

SALARIATUL: De ce aș
face-o?

DACTILOGRAFA: Nu vezi
că ai nevoie de cineva care
să-ți fie aproape și acasă și
la... greșelile gramaticale? Și
la «i» din «i» și la numele
proprii... O soție ți le-ar co-
recta din tot sufletul și fără
reproșuri...

SALARIATUL: Aha!
DACTILOGRAFA:... Ce
«aha»?

SALARIATUL: Nici mata nu
ești măritată?

DACTILOGRAFA: N-am
fost încă, niciodată...

SALARIATUL: Bine... am
înțeles... o să mă gîndesc.

DACTILOGRAFA: Da?

SALARIATUL: Da! O să
mă gîndesc mai bine la cere
ce voi scrie, ca să fie mai
putine greșeli gramaticale...

DACTILOGRAFA: Ia-ți hîr-
toagele de aici pină nu ți le
rup!

Mihai Grosu

PUTEREA

exemplului

Da, e adevărat că fumam trei pachete de țigări pe zi. Este just că dimineata, când mă trezeam, primul meu gând nu era la bilanț, ci cum să-mi aprind mai repede o țigară. La birou, trebuia să golesc scrumiera din oră în oră. Și aveam o scurrieră cât un castron de salată. Corespunde adevărului că în ședințe mi se făcea observație fiindcă nu mă puteam abține de la fumat. Și aveam dreptate colegii mei. Fumam? Mă privea personal. Dar de ce să-i otrăvesc pe ei? Ca să spun tot adevărul, la mine acasă miroseau a fum de tutun și scutecele fiului meu, și barba lui socru-meu, și cactusul din hol. În fiecare noapte aveam același coșmar: visam că nu mai am nici o țigară și că toate tutungeriile s-au transformat în centre de lapte. Numărul cearșafurilor și al fetelor de masă arse de mine cu țigara se ridica la 320 pe an. Socoteala pagubelor o ținea nevastă-mea, care se adaptase atât de bine situației, încât își rafinase uluitor simțul mirosului. Ajunseser să deosebească fumul diferitelor sortimente de țigări numai după două-trei inspirații. Până am izbutit să înțeleg această nouă însușire a ei, am trecut prin multe momente de neliniște. Zicea: «Tinărul acela care a trecut pe lângă noi e select.» Sau: «Știi că vinzătorul de la librărie are cabinet?» Sau: «Azi dimineată a venit amirantul să repare soneria...»

Să nu credeți că nu eram conștient de urmările dăunătoare ale tutunului. Citeam zeci de broșuri pe tema asta și asistam, luind noțite, la toate conferințele medicale. Asta m-a costat cam o sută de pachete de țigări, pentru că nu puteam studia fără să fumez.

Da, am dat dovadă de slăbiciune, dar nu am făcut un secret din asta. Nu am tănuțit nici măcar accesele de tușe care mă zgâlțiau noaptea. De altfel era și greu. În timp ce tușeam, copiii din întregul etaj începeau să tipe, socru-meu se plimba pe balcon gemind, vecinul îmi transmitea SOS-uri disperate prin perete, iar cocoșul din curtea de peste drum lansa sunete de alarmă, ca la apropierea uluiului. Toate aceste efecte negative mi se datorau mie și numai mie. Dar nu puteam să renunț la țigări. Fiindcă, mărturisesc deschis și sincer, nu aveam voință.

Dar acum pot vorbi despre toate acestea la trecut. Gata! Am terminat cu țigările. Și asta numai datorită tovarășului director, care m-a ajutat mult. De când a fost numit la noi, nu l-am văzut nici măcar atingându-se de o țigară. Marea admirație pe care i-o port m-a determinat să-i armez exemplul personal, acum fumez pipă.

p. conf., Veronica BERTOLU

— Drumuri...drumuri...drumuri...d-ta, domn-ile.

voiajezi foarte mult!...

«IGIENA» PREȘEDINTELUI

Bine ras, bine dispus. Dar, Romocea Vasile, președintele cooperativei «Igienă» din Cluj, era bine dispus numai atunci când reușea să... radă cite ceva din avutul cooperativei. Și a ras: pățuri, cearșafuri, șifon, prosoape etc.

Apoi, la domiciliul său și din dispoziția sa, a fost instalată o sobă de teracotă, cumpărată din banii cooperativei. În plus, «igenistul» Romocea avea obiceiul să se autopremieze.

Pentru abuzurile sale, președintelui i s-a făcut o «frec-

ție: în revista «Urzica» nr. 8 din acest an. Prompt, UCECOM-ul a «inventariat» isprăvile lui Romocea și a apreciat justetea criticii, drept pentru care el a fost înlocuit.

Să-i fie de bine!

Cooperativei, că dumnea-lui n-o să-i fie.

LEMNE... CU «ARDERE» ÎNTÎRZIATĂ

Casiera Niculina Barbălată de la depozitul «Combustibilul» nr. 13 din Tecuci consideră că lemnele pot fi folosite și în alte scopuri decît cele cunoscute pînă acum.

Astfel, domnia-sa, cu o tră-

sătură de condei rotunjea situațiile bănești privind vânzarea lemnului. Cu o altă trăsătură de condei casiera înscrisa date fictive în bonurile pe baza cărora cetățenii se aprovizionau cu lemne. Și așa mai departe. Prin astfel de metode, Niculina Barbălată își mărea bugetul personal.

La intervențiile «Urzicii», ea a fost deterită justiției de către forul de resort, care, alina de afacerile ei cu lemnele, s-a făcut foc.

PAZNIC — PESCUIT
În «Urzica» nr. 7 din 1970
a apărut un articol intitulat

«Leul și Carasul». Articolul arăta că nea Aurică, paznicul bălții de pescuit din Pustnicul, în schimbul unor «atenții» bănești, dădea voie pescarilor să pescuiască la copcă, lucru interzis de lege.

În urma apariției articolului, Asociația generală a vinătorilor și pescarilor a informat redacția că faptele relatate sînt juste, că paznicul respectiv a fost scos din muncă și că publicarea materialului a fost pentru asociație de un real folos.

Și după cum se vede, nu l-a lăsat baltă.

ION VASILE

URZICA
ajută

ȚUICĂ FURAJERĂ

De ani de zile, Gh. Frimu, președintele CAP Lucieni, jud. Dimbovița, se căznește să-și pricopsească cooperativii cu un cazan de fabricat țuică.

Altfel vezi parcă lucrurile cu o țuiculiță cinstită, din producție proprie, pe masă și chiar sectorul zootehnic al cooperativei, care cam scirție pe la baza furajeră, poate arăta, în asemenea condiții, în culori mai trandafirii.

Pină acum s-a luptat din greu bietul președinte cu lipsa de mobilitate în gândire a consiliului de conducere. Anul acesta însă, norocul i-a suris.

Cu o echipă de specialiști în «spoi lingiri» poate nu chiar întimplător întilnită în cale, Gh. Frimu și-a realizat visul.

«Mai dă jupine, mai lasă rumâne», tirgul s-a incheiat la 31 000 lei și specialiștii s-au apucat să execute lucrarea.

La plată lucrurile s-au cam poticnit. Nu pentru că președintele CAP ar fi renunțat la dezvoltarea noului sector, nici pentru că nu i-ar fi plăcut instalația. Mai ales că în același preț — se pare — reșise și un pușor, un căzânel mai mic, pentru nevoile evident mai mici, ale gospodăriei personale.

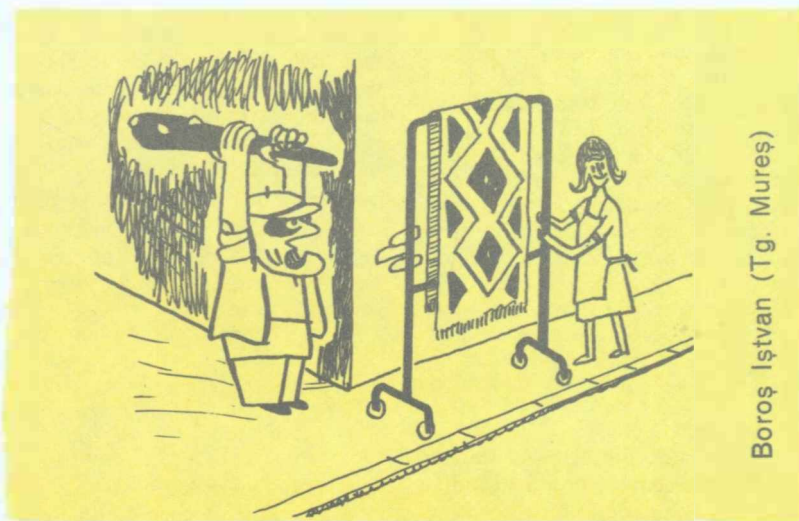
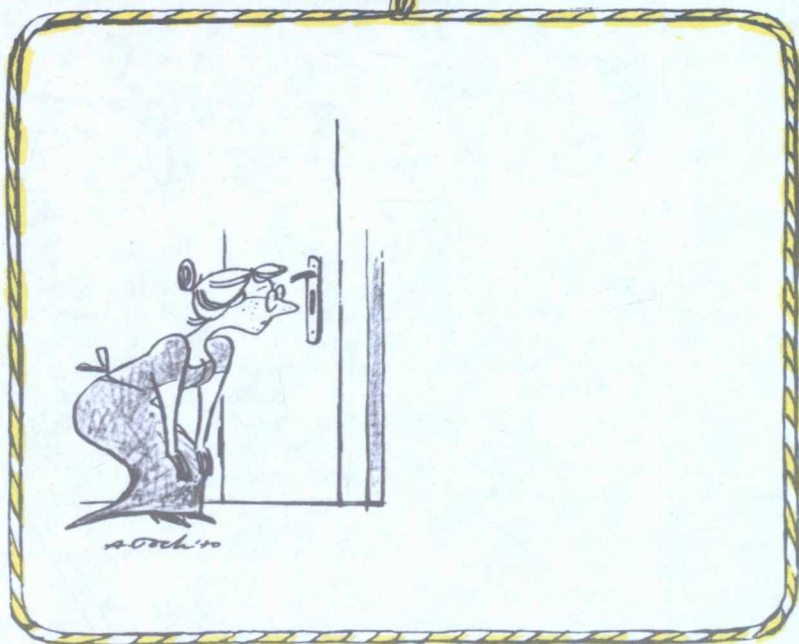
Lipseau însă banii care, din aceeași lipsă de mobilitate, nu fuseseră nicăieri prevăzuți. Dar nu este Gh. Frimu omul care să se înece chiar la mal.

A găsit salvarea în sectorul zootehnic. Cam greu încercat sectorul, dar dacă tot s-au învățat vitele să mănince pe sponci nu mai puteau renunța la citeva sute de duble de porumb? Și, din vânzarea porumbului, ca și a unei cantități de griu scoasă din magazii, a fost salvată onoarea președintelui.

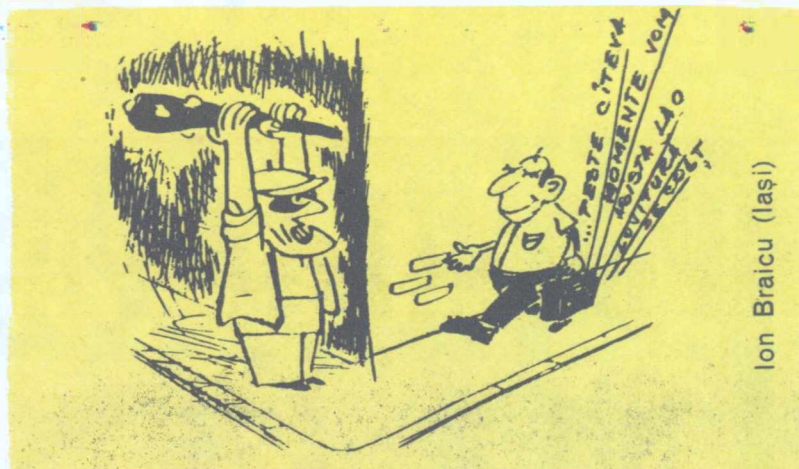
În schimb, se zice că Gh. Frimu s-a angajat solemn față de joiene să le asigure pină la sfârșitul vieții cite o cinzeacă de țuică la tainul zilnic.

Și e om de cuvînt. Cu toate acestea circulă zvonul că se teme să mai dea prin sectorul zootehnic. L-a cuprins frica să nu întilnească pe careva bine dispus și cu curaj să-l ia în coarne.

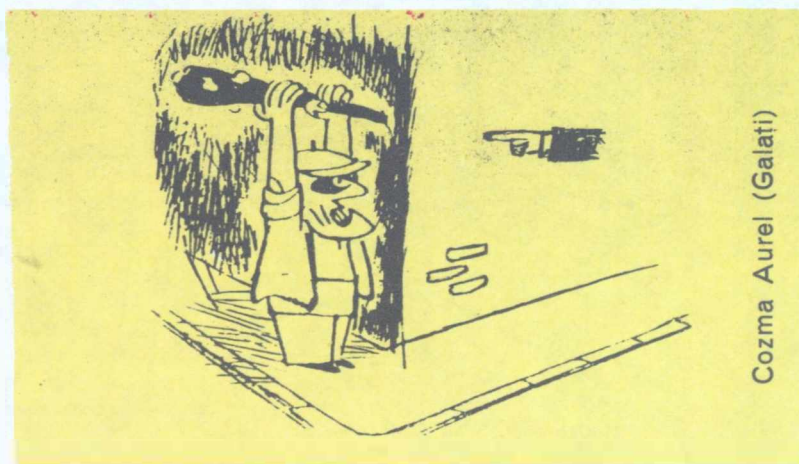
Și parcă nu i-ar strica!

Boroș Iștvan (Tg. Mureș)

Ion Braicu (Iași)

Cozma Aurel (Galați)

PROVERBE MODIFICATE

de V.D. Popa

APARENȚĂ

Mița, tinăra domoală,
Tuturora-n cartier
Le părea, fără-ndoială,
Ca avînd mult caracter.
Însă o vecină cață
O jigni și-atuncea ea
I-a-nfipt unghiile-n față
Cît de tare se putea.
Cînd se termină, în fine,
Cu întregul tîmbălău,
Se vorbea între vecine:
— Mița blindă zgîrie rău!

JUCĂȘII

Prin Ardeal, într-o comună,
Mița unui om fătase.
Omu'-avînd inimă bună,
Îi oprise pe toți șase.
Cînd au mai crescut o leacă.
Puii au găsit sub scară
Niște pantaloni și-n joacă
Repede îi sfișiară.

În concluzie, nu strică
Să schimbăm vorba adîncă:
Ce se naște din pisică
Uneori cioareci mînîncă.

PUBLICĂM MAI SUS DESENELE SELECTIONATE LA
CEL DE AL 9-LEA CONCURS «DESENAȚII CU NOI».

URZICO DE DEPARTE-ȚI SCRIU

DRAGĂ URZICO,

Nu de mult pe stadionul «1 Mai» din Rimnicu Vilcea a avut loc un festival al fanfarelor de la orașe, cu care prilej au suflat în trompete și tube reprezentanți ai orașelor Pitești, Oțelul Roșu, Lupeni, Brașov, Sibiu, Craiova etc... Dar spre marea mirare a publicului spectator, prezent pe stadion, a lipsit de la apel tocmai fanfara orașului gazdă. Explicația însă n-a întârziat să apară: Comitetul municipal pentru cultură și artă, nedînd vreme îndelungată nici un sprijin fanfarei locale, înjghebate de mulți ani, aceasta, treptat, s-a destrămat. Să ne întoarcem însă pe stadion: aici spectacolul prezentat s-a bucurat de un deosebit succes, dar cetățenii din Rimnic au rămas cu un of la inimioară că n-au avut și ei cu ce se lăuda. Acum, după ce festivalul a trecut și fanfarele care au participat au plecat, mulți rimniceni privesc nostalgic pe fereastră, uitîndu-se înspre Strada Mare, unde cîndva, după cum o spune și cîntecul «tre-cea lan-fa-ra ni-l-ta-ră în frun-te cu-n tambur major»...

State M., Rm. Vilcea

URZICUȚO

În comuna Petrăchioaia funcționează un cămin cultural destul de mare și bine dotat, frecventat de numeroși localnici. Puțini sînt însă aceia care știu că în gestiunea financiară a acestui lăcaș sînt niscaiva

lipsuri financiare. Așa de pildă, pentru banii incasați cînd se organizează baluri, hore și spectacole, sau cu ocazia închirierii saloanelor pentru «executare» de nunți, în loc să se elibereze chitanțe tip oficial, se întocmesc chitanțe tip de mină, care nu mai apucă să fie înregistrate în evidențele contabile... De altfel în materie de nereguli aflate sub acoperișul aceluiași cămin cultural, se mai poate menționa și povestea cu vesela acestuia care se împrumută la diverse petreceri familiare, de unde o parte din farfuri și castroane nici nu mai revin la magazia-mamă, rămînînd uitate cine mai știe la care adresă! Și pentru că în gestiunea acestui cămin cultural s-a putut produce un asemenea carambol contabil, este evident că totul se datorește onor administrației, care și-a uitat complet rolul (...și nici sufleur n-a avut). Iar în prezent, în loc să întreprindă cele convenite, continuă parcă să plutească prin aer...

O rugăm insistent să coboare!

Un grup de cetățeni
din comuna Petrăchioaia,
Județul Ilfov

URZICO DRAGĂ,

Am întîlnit de curînd cițiva elevi ai liceului din Ceacova (județul Timiș), acum aflați în vacanță, care mi-au povestit cu mult haz unele

întîmplări petrecute în cursul anului școlar. Printre altele, l-au pomenit pe profesorul lor de pedagogie și psihologie, Marincu Gheorghe, care se prezenta la catedră atît de «ciu-pi» încît îi lăsa impresia că se află în stare de imponderabilitate... Și pentru că în asemenea împrejurări situația devenea de la o clipă la alta mai critică, era anunțat directorul liceului. Acesta venea imediat în clasă și îl scotea pe brațe pe psiholog, după care îl așeza... pedagogic undeva pe o canapea ca să-și revină.

La lecția următoare, profesorul Marincu apărea, dacă nu chiar făcut «praf», dar un pic magnetizat în orice caz, din care cauză ora de predare se transforma în mare măsură într-o oră de fraze incilcite și interupte de pauze pentru sughiț...

Este de dorit, dom'le Marincu, să renunțați la sortimentul de băuturi preterat pînă în clipa de față și să consumați pe cit posibil numai apă de izvor, care garantat nu vă va face rău. Vorba ceea... «apa trece... obrazul rămîne», nu cum se întîmplă cu coniacul sau «molanul» care, cînd trece, vă ia și obrazul cu el...

Vasilescu Ștefan, Lugoj

URZICO,

La Combinatul de produse azotoase din Slobozia se execută o serie de lucrări de către Întreprinderea de montaje din București.

Dar treburile nu prea merg bine. Din cauze de ordin gospodăresc, nu s-a reușit asigurarea șantierului cu necesarul de montori și dulgheri, ceea ce a creat serioase dificultăți de-a lungul șantierului. În plus, magazia centrală, unde urmau să fie depozitate numeroase utilaje, nefiind terminată la timp, adăpostirea pieselor respective nu a putut fi asigurată. Ca să nu mai pomenesc de întîrzierea cu care s-au predat fundațiile pentru secția de cracare-conversie-metanizare. Ce să mai discutăm, la Slobozia, întreprinderea bucureșteană s-a prezentat ca un elev slab pregătit...

Noroc că mai există și examene de corijență!...

Cojocaru Axinte, Slobozia

Rubrică realizată
de DAN MANOLESCU

Dezlegarea careului nr 11

1) COAFURĂ — P 2) IADEȘ
— HAL 3) OCĂRIT — PA 4)
R — ME — IMAȘ 5) AC —
SOTI — A 6) PISTRUIAT 7)
IMORAL — BO 8) PRESAT —
R 9) GIT — EREȚI

Ciștișgător:
CROITORU DUMITRU,
Str. Armata Poporului nr.25

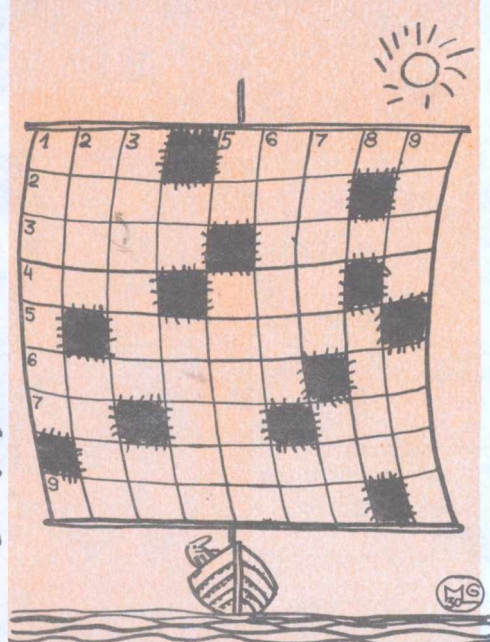
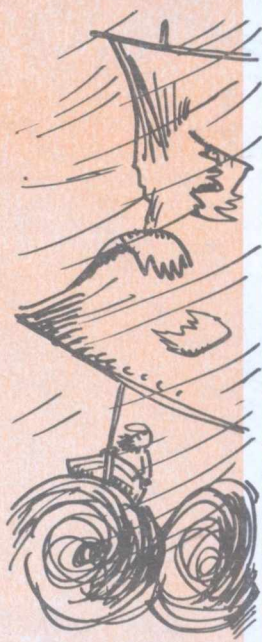
Arad

PUANTE LA PATRA

Giuseppe Navarra

Mihai Grosu

ORIZONTAL:

1) Tăiat pe capete-E spirt, nu altceva.
2) Două și cu două fac patru. 3) Pas cu pas. — Pe ăsta îl ai oricînd la mină.
4) Din prag în prag — Bătut cu pumnii.
5) În noaptea nunții 6) Îți face sînge rău... — Și extremele precedentei. 7) E gros, și n-are nici cap, nici coadă! — Braț gol! — Uplete coșurile 8) Din poartă-n poartă (pl.) 9) Doamne-ajută.

VERTICAL:

1) Trage sforile. 2) Plătește polița. — Se adună și fac muzică împreună (sing.) 3) Te dă cu roșu pe față. — E ceva la mijloc. 4) Începe să ningă! — Întuneric la lumină 5) Vara fără soare! — Se dă bătut. 6) E cu ochi și cu sprîncene (pl.) — Face din bun, nebun. 7) Dacă se bagă în tărițe îl mănîncă porcii. — A fost cîndva hoț 8) Nu e chiar un bou. 9) A sta la un loc. — Trăiește ca un prinț.

S. Victor

— Tatăl meu e ca ceasul...
— !?!
— Când e «întors», bate!...

Degeaba

de Florin Bratu

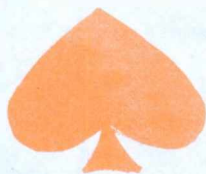
Să mă criticați,
a zis Lupul, zelos
să fie fără pată.

Și l-au criticat supușii virtos
deîndată.

Dar a rămas tot cum îi era obiceiul.
Că doar nu-l criticase Leul.

REPROFILARE

Bachus, ca și adepții lui, după un «antrenament» mai intensiv, prezintă o anumită particularitate: vede dublu.

La această particularitate s-au gândit desigur și cei care au desfășurat o «Alimentară», transformând-o într-un magazin cu Vinuri: să vadă dublu încasările.

Pesemne însă că în această perioadă Bachus a fost în concediu, sau preocupat cu cine știe ce alte chestiuni personale, întrucât fenomenul nu s-a mai produs.

Dar să lămurim povestea. Pe strada Lipscani nr. 21 funcționa o «Alimentară». Ce s-au gândit dregătorii care patronau acest magazin? S-au gândit să-l transforme într-un Cafe-bar, care pe drum s-a transformat și el, devenind «Bachus»! Adică în loc de brinză, salam și muștar, aici găsești în prezent Țuică, Vin, Drojdie și Secărică.

Din păcate însă, consumatorii de pe acest traseu întreabă tot de teamea și parizer. Vinul îl pot cumpăra și din alte unități.

Într-un interval de două luni, fosta Alimentară băga în cassă 800 000 lei. În prezent, în aceeași perioadă, cassa s-a golit mult, iar casieria se plictisește de moarte: a încasat numai 137 000 lei.

In vino veritas!...

Adică ce vin? Că-i mai mult pe drojdie!

URZICA

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Sectia scrisori 14 60 34;

Secretariat de redacție 14 28 15

Tiparul executat la Combinatul

Poligrafic «Casa Științei» — 44.601

DIN

EPIGRAME ȘI CUȚETĂRI

Teatru «modernist»
Pe scenă totul e perfect.
Se simt actorii ca acasă.
Nu are piesa subiect,
Dar scaunelor ce le pasă?

Gheorghe Ungur, Iași

Unii poliglote decedat
Să-i mîngie trista soartă
Moartea-l consola pe drum
«Vei avea prilej acum
Să înveți și-o limbă moartă.»

Miron Georgescu, Loco

Unor compozitori
C-teodată, hunoară
Cînd nu-i timbrul prea sonor
Bună-i muzica ușoară:
Face somnul mai ușor.

● Întii vreau să văd dacă am talent și apoi cit e de mare.

● Ascult părerile tuturor, dar mă descurc cu ale mele proprii.

Sandu Rusu, Bacău

● Rufele se spală în familie. Ca și rudele.

● Adună bani albi pentru zile negre, dar nu-ți face zile negre pentru ca să aduni bani albi.

Nușfeleanu Olimpiu
com. Sintereag, Jud. Cluj

● Oamenii recunosc dintre ei pe cei mai buni, dar nu și pe cei mai capabili.

Eftimie V. Irodeanu, Brăila

Micro-schiță: LAPSUS

Și-a încălecat Pegasul, și, hotărît să ajungă urgent pe culmile gloriei, i-a dat pînteni năpraznic, dar nu s-a urnit din loc.

Și nici pînă astăzi nu și-a dat seama că a uitat să dezlege lanțul cu care bidivul era legat de iesle.

Ion Iordan, Constanța

AUTO-STOP

— Tovarășe ofițer, după cum vedeți, sînt în rodaj și în regulă. Uitați-vă și dumneavoastră la camion: frîna frînă, volanul fără joc, de băut n-am băut decît apă, bag mina-n foc!... Stricați fiola de pomană. zău! Uite: Pfuuu!! Vedeți? Nici nu miroase. Că n-are ce... Da, dînsul este mecanic. Nu ăsta, ăla cu mustață. Ăstălal este un văr de-al meu mai mic, Neumblat. Că n-am scăpat: «Lasă-mă. vere. să văd și eu țara asta-n lung și-n lat!»... Mecanicul? Păi, merge și el ca să asculte motorul. În gol, în plin, în pantă, în continuu. Specialist! Lui

îi bate la ureche, eu nici n-aud! Are ureche formată, ce mai!... Am și eu, sigur. De ce nu-mi bate? Fiecare cu meseria lui...

Așa ne chinuim zi și noapte, noapte și zi... Dinșii? Da, i-am luat de la colectivă. Nu zece, opt! Că m-au rugat frumos să-i duc la tarla, la muncă... Care colectivă? Colectiva lor de care aparțin... Nu știu, că i-am luat din marginea comunei. Mergeau pe jos, săracii... Cum?... Aaa, cred că și-au luat mîncare pentru cîmp... Ziceți că au multe alimente? ... Păi, știți ce grea e munca pămîntului?... Ehe...

Și dacă stau mai multe zile?... Vedeți... Ce capră? Unde-i?... Pe asia n-am văzut-o. Or fi luat o să pască acolo lîngă ei, ce-o găsi!... Ăilalți? Da, știu... ăia șase sînt autostopiști! Că le-a dat mină liberă... O ridică și... autostop! Ce să fac?... Să nu-i iau?... Atunci de ce-i zice auto-stop? Că nici nu s-a menționat ce tip de auto!... Să nu opresc la stop?... Asta spuneți d-voastră?! Hm, vorbiți serios?... A, la stopuri d-astea... Ce mai, i-am luat că începuse să plouă... Oameni sintem... Nu-i nici un kilometru de acolo. N-a plouat? Sigur? Veniți tot din partea aia?... Mă rog... n-o fi plouat la dumneavoastră, da' la minee...!

Da, vedeți ce corect stau? Nici unu în picioare... Pe saci?... Da, sigur și pe saci, pe schimburi adică... Schimburile lor, rufărie... Să schimb?... Cum?... Placa?...

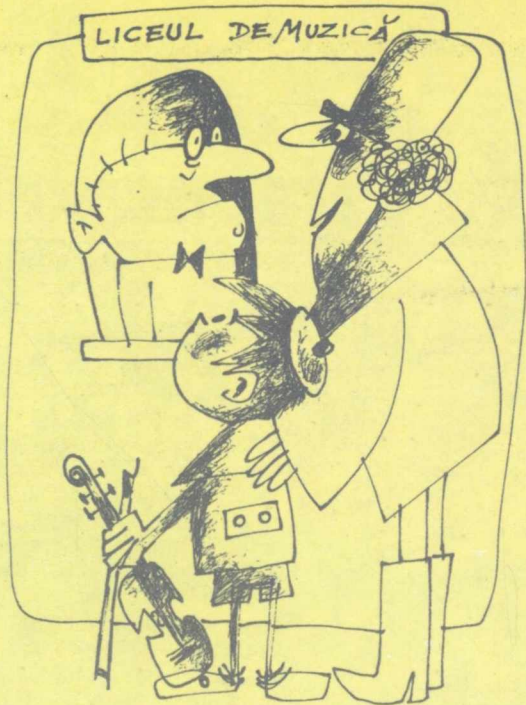
Bine, am înțeles. ăștia trei sînt sportivi... Fac turul țării pe jos. Nici n-au vrut să urce. I-am rugat eu că erau dărîmați... Am ajutat sportul... cum să zic... baza materială! Ca la fotbal, că sînt dinamovist de copil... ca și dumneavoastră... Cum?... Dumneavoastră, nu... Ce vrei, chestie de gust... Care? Ce rest?... Nu știu, nu-i cunosc! Colectiviști știu, autostopiști știu, sportivi știu... ăilalți s-au urcat din mers! Nici nu mi-au spus! De ce nu mi-ati spus, mă? Să am greutăți cu tovarășul ofițer? ...Vedeți, oameni mari și se țin de glume...

Da, recunosc, bicicleta este a mea... Așa o iau mereu cu mine... O scot la plimbare! Nu, n-are acte încă... E nouă... poate mai tîrziu...

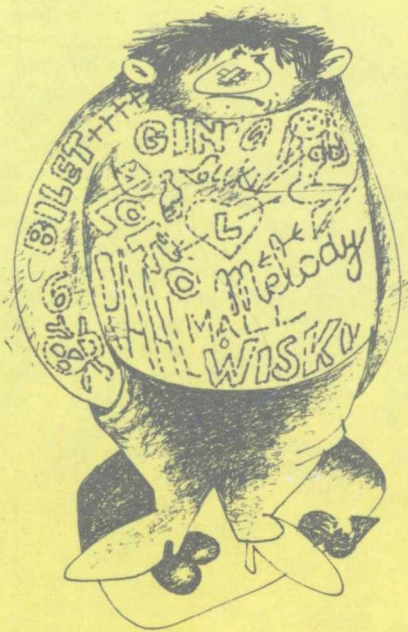
Să spun tot? Păi, am spus. Adică nu, n-am spus încă... Nu-mi arde plafoniera. N-are bec. Luminele?! Ce n-a văzut Parisu! Să vedeți... vedeți?... Grozave, nu? Pot să plec, da?... De ce, domnule? Așa vă purtați cu oamenii cinstiți?... Amendă?... Amendă?!... Vedeți, mă?! Uite, ca să vedeți! Cică să mai faci bine cuiva...

Auzi, amendă! Hai, scoateți banii repede... că de la voi se trage... Dacă vreți să umblați cu autostopul n-aveți decît să vă luați mașină mică, deșteptilor!

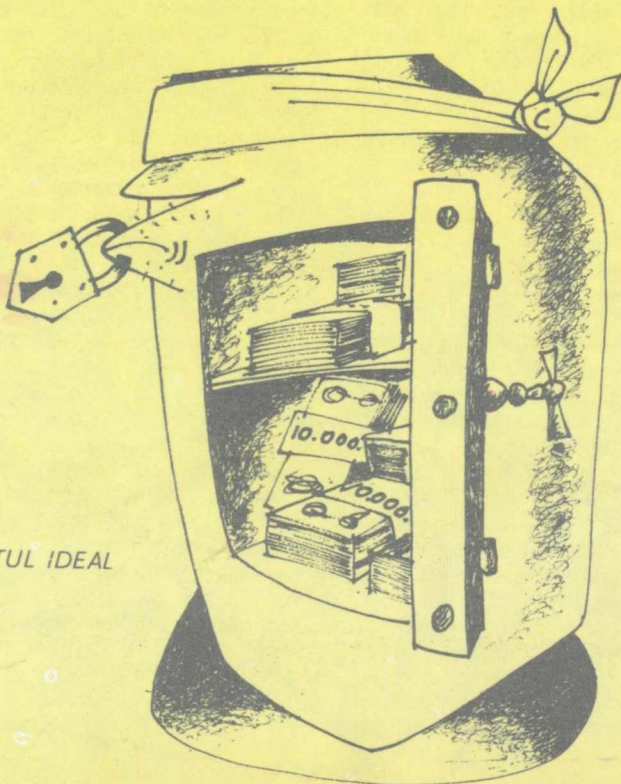
Petru Bălan, Loco

— O informație, vă rog... Paganini câștiga bine?

AUTOBIOGRAFIE

SOTUL IDEAL

DIN EXPOZIȚIA DE DESEN SATIRIC
„TINERE, UN MOMENT !“
 A CARICATURISTULUI C. CAZACU

«Loz în plic»

Epuizare